

[Annelise Gottfredsen]

elt ikke skal særbehandles i forhold til andre. Vi erkender også, at registreringen hos politiet kan forekomme den sindslidende ubehagelig og unødvendig. Der er imidlertid, som det også er fremhævet af socialdemokratiets ordfører, modstående hensyn, og for så vidt angår tvangsindlæggelser begrundet i personens farlighed for sig selv eller andre mener jeg stadig, at det vil være rigtigt ikke blot af hensyn til de pågældende selv, men også af hensyn til de politifolk, der er impliceret, at opretholde registreringen i kriminalregisteret. Såfremt man som foreslået af ministeren sletter oplysningerne efter 3 år, mener jeg, at man har imødekommet hensynet til den sindslidende væsentligt, især såfremt der også gives fuld egenindsigt.

Vedrørende forslaget om egenindsigt i det fælleskommunale psykiatriske centralregister og i andre patientregistre tilslutter jeg mig ministerens synspunkter, som er kommet til udtryk tidligere. Også her kan det være uheldigt for den pågældende selv, såfremt der ikke er en læge, som medvirker ved oplysningerne til de pågældende, og vi kan derfor ikke tilslutte os forslaget om fuld aktindsigt i disse sager.

Bjørn Elmquist (V):

Ligesom i maj 1984, da vi havde dette forslag til behandling i folketinget sidst, vil jeg understrege den svære balancegang, der ligger i det, og erindre om, at der foreligger en betænkning, hvor der er tre forskellige udtalelser. Der er en flertals- og to mindretalsudtalelser, så man kan også se, hvordan eksperterne på dette område strides meget.

Vi er i denne svære balancegang også endt med at lægge os dér, hvor justitsministeren ligger. Det vil sige, at man af hensyn til omverdenen og også af hensyn til de sindslidendes egne interesser i visse helt specielle situationer må fortsætte med en registrering, men vi kan godt forestille os en ordning, hvor man sletter registreringerne efter 3 år f.eks.

Med hensyn til spørgsmålet om egenindsigten har vi jo også haft en drøftelse om helt generel patientindsigt, aktindsigt i forbindelse med lov om offentlighed i forvaltningen. Dér har vi mærket os, at der åbenbart er en vis bevægelse på lægeside, og det er muligt, at vi skal se nærmere på dette. Men indtil videre har vi i hvert fald den samme hold-

ning, som vi havde ved førstebehandlingen i foråret, nemlig at vi ikke mener, at vi i hvert fald uden videre kan støtte beslutningsforslaget på dette område.

Alice Faber (SF):

Som de tidligere ordførere har sagt, er det en genfremsættelse af VS' forslag, og det er en fortsættelse af det arbejde, VS har lavet omkring hele sindssygeloven, og af de meget gode oplæg, VS er kommet med i forbindelse med ændringer af de sindslidendes vilkår. Hele problematikken i forslaget er blevet behandlet i udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling, og et flertal er kommet med en indstilling. Den indstilling følger vi, og det er jo den, der følger VS' forslag.

Som jeg har sagt ved tidligere lejligheder, gør det, at de sindslidende bliver registreret i kriminalregistret, at man i endnu højere grad fastholder, at de sindslidende er en undertrykt gruppe her i samfundet. De har meget svært ved at beklage sig over den behandling, de får. Det har de forhold, som er kommet frem på forskellige sindssygehospitaller her for nylig, vist, og den stemping, de får i systemet, bliver endnu mere fastlåst ved, at de bliver registreret i kriminalregistret.

Som nogle andre også har sagt, er der jo en tredjedel af dem, der bliver tvangsindlagt, der ikke er sindslidende. Jeg forstår heller ikke rigtig de andre ordføreres angst for farligheden. Hvad vil man så gøre med dem, der ikke er sindslidende? Hvordan skal man gå rundt og registrere folk, der er farlige? Jeg synes, der kan blive nogle problemer i forhold til de synspunkter, andre ordførere har lagt ind i det.

Vi er altså af den overbevisning, at ministeren skal følge flertallet, og håber også, at der bliver flertal her i salen i dag, sådan at vi kan holde op med registreringen af de sindslidende i kriminalregisteret så hurtigt som muligt.

Med hensyn til det fælleskommunale psykiatriske centralregister finder vi, at det er vigtigt, at de sindslidende får aktindsigt. Det er igen med til at mistænkeliggøre dem, at de ikke har mulighed for at se, hvad der er blevet skrevet og sagt om dem. Det er et alt for følsomt område til, at det kan tilbageholdes og kun være tilgængeligt for nogle meget få personer.